

Агату Крісті знають у всьому світі як королеву детективу. Близько мільярда примірників її творів продано англійською мовою, ще один мільярд — у перекладі 100 іноземними мовами. Вона — найпопулярніший автор усіх часів. За кількістю перевидань її книжки поступаються лише Біблії та творам Шекспіра. Вона — автор 80 детективних романів та збірок оповідань, 19 п'єс і 6 романів, опублікованих під ім'ям Мері Вестмейкот.

Перший роман Агати Крісті — «Таємнича пригода в Стайлзі» — був написаний наприкінці Першої світової війни, в якій письменниця брала участь, перебуваючи у волонтерському медичному загоні. У цьому романі вона створила образ Еркюля Пуаро — маленького бельгійського детектива, якому судилося стати найпопулярнішим героєм у літературі детективного жанру після Шерлока Холмса. Цей роман був опублікований у видавництві «Бодлі-Гед» 1920 року.

Після цього Агата Крісті щороку видавала по книжці, а 1926-го написала свій шедевр — «Убивство Роджера Екрюйда». То була її перша робота, опублікована видавництвом «Колінз», що започаткувала плідну й ефективну співпрацю, яка тривала 50 років

і спричинилася до створення 70 книг. «Убивство Роджера Екройда» стало також першою книжкою Агати Крісті, яка була інсценована — під назвою «Алібі» — і успішно театралізована на одній із лондонських сцен Вест-Енду. «Пастка на мишей», найславетніша п'еса письменниці, була вперше поставлена 1952 р. і не сходить зі сцени протягом найтривалішого часу в історії театральних вистав.

У 1971 р. Агата Крісті отримала титул Дами Британської Імперії. Вона померла 1976 р., а кілька її творів вийшли друком помертно. Найуспішніший бестселер письменниці — «Сонне вбивство» — з'явився друком дещо згодом у тому ж таки році, після чого вийшли її автобіографія та збірки оповідань «Останні справи міс Марпл», «Пригода в затоці Поленза» й «Поки триває світло». У 1998 р. «Чорна кава» стала першою з п'ес Агати Крісті, на сюжеті якої інший автор, Чарлз Осборн, побудував свій роман.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Я їду в Стайлз

Останнім часом значний інтерес громадськості до так званої «справи Стайлзу» трохи притих. Утім, попри всю її сумнозвісність, мій друг Пуаро та й сама родина Кавендіш попросили мене описати всі подробиці тієї історії. Сподіваємося, що це раз і назавжди покладе край чуткам, які ширяться й досі.

Отож я коротко окреслю обставини, що зв'язали мене з тією справою.

Через інвалідність мене відправили з фронту, і, провівши декілька місяців у доволі похмурому санаторії, я отримав ще місяць на оздоровлення. Близьких родичів чи друзів у мене не було, отож я саме намагався вирішити, чим зайнятися, коли випадково зустрів Джона Кавендіша. Багато років я майже не бачив його. Насправді взагалі його добре не знав. Джон був на добрих п'ятнадцять років старший за мене, хоча на вигляд навряд чи можна було дати йому сорок п'ять. Однак підлітком я часто відвідував Стайлз, маєток його матері в Ессексі.

Ми приємно погомоніли про старі часи, й наприкінці він запросив мене провести відпустку в Стайлзі.

— Матінка буде рада побачити тебе знову. Минуло стільки років!

— А мама добре тримається? — запитав я.

— О так! Ти, певне, знаєш, що вона знову одружилася?

Боюсь, що я не зміг приховати свого подиву. Коли місіс Кавендіш одружилася з Джоновим батьком, удівцем із двома синами, — то була красива жінка середнього віку, наскільки я пам'ятав. Тепер їй мало б бути не менше сімдесяти. Перед очима виник образ енергійної та владної особистості, дещо схильної до благодійництва й публічної слави, яка любила відкривати базари, граючи роль покровительки. Жінка вона була щедро й володіла значним статком.

Заміський особняк Стайлз-Корт містер Кавендіш придбав ще на початку подружнього життя. Чоловік настільки перебував під впливом своєї дружини, що, помираючи, заповів їй особняк і значну частку своїх прибутків, хоча такий розподіл був несправедливим щодо двох його синів. Але мачуха завжди була великодушна до них. Вони були ще надто малі, коли батько одружився вдруге, і завжди ставилися до неї як до рідної.

Молодший брат Лоуренс був вразливим юнаком. Він вивчився на лікаря, але невдовзі повернувся додому, відмовившись від медицини на користь власних літературних амбіцій. Однак його вірші ніколи не переслідував успіх.

Джон певний час мав адвокатську практику, але зрештою віддав перевагу більш спорідненій праці місцевого сквайра. Він одружився два роки тому й перевіз дружину в Стайлз. Хоча в мене закралася підозра, що Джон волів би, щоб мати збільшила йому виплати і він зміг жити окремо. Проте місіс Кавендіш подобалося планувати все самій, а інші мали підлаштовуватися під неї, адже тут вона міцно тримала в руках віжки, тобто гаманець.

Джон зауважив, що мене здивувала новина про материн шлюб. Він сумно усміхнувся.

— Клятий пройдисвіт! — сердито буркнув він. — Скажу тобі, Гастінгсе, це таки ускладнило наше життя. А Іві... пам'ятаєш Іві?

— Ні.

— А, мабуть, вона прийшла пізніше. Це — маміна помічниця, компаньйонка, майстриня на всі руки. Віддана добра Іві! Не надто гарна чи молода, та серце з перцем, якою створив її Бог.

— Ти збирався щось сказати мені...

— А, про того типа. З'явився нізвідки, удав із себе троюрідного чи якогось там брата Іві, хоча вона не надто охоче визнає цю спорідненість. Мужик — повний чужинець, це всім зрозуміло. Має велику чорну бороду і в будь-яку погоду носить черевики з лакованої шкіри. Але матінка одразу ж відчула до нього симпатію. Вона найняла його секретарем. Сам

в інший світ. Коли ми звернули до головних воріт, Джон мовив:

— Боюся, Гастінгсе, для тебе тут буде надто тихо.

— Любий друже, це саме те, що мені потрібно.

— Так, тут досить мило, якщо ти хочеш байдикувати. Сам я двічі на тиждень муштрую добровольців, а також допомагаю на фермі. Моя дружина постійно «біля землі». Щоранку о п'ятій вона вже на ногах, доїть корів, і так аж до полудня. Загалом життя тут чудове, якби не той Альфред Інглторп! — Джон раптом пригальмував і глипнув на годинник. — Може, встигнемо забрати Синтію. Ні, вона вже, мабуть, вийшла з лікарні.

— Синтія? Це ж не твоя дружина, правда?

— Ні, Синтія — протеже моєї матері, дочка її шкільної подруги, яка одружилась із нечесним адвокатом. Він прогорів, і дівчинка залишилася сиротою й без копійки. Мама прийшла на допомогу, і Синтія живе з нами вже зо два роки. Вона працює в госпіталі Червоного Хреста в Тедмінстері, за сім миль звідси.

Він замовк, бо ми під'їхали до чудового старого будинку. Дама в цупкій твідовій спідниці, що схилилася над трояндами, випрямилася, помітивши нас.

— Привіт, Іві! Ось наш поранений герой! Містер Гастінгс, міс Говард.

Міс Говард щиро, аж до болю потисла мені руку. Мене вразили блакитні очі на засмаглому обличчі. То

була приваблива жінка років сорока з глибоким голосом, майже чоловічим, коли його підвищувала. Досить приємна дебела постать із відповідними ногами в добротних черевиках. Її спосіб спілкування, як я не вдовзі виявив, вирізнявся телеграфним стилем.

— Бур'яни ростуть просто за руками. Не встигаю з ними справлятися. Можу й вас запрягти до роботи. Обережніше тут.

— Запевняю, я б з радістю вам допоміг, — відповів я.

— Не треба так казати. Ніколи. А то пошкодуєте.

— А ви цинічна, Іві, — розсміявся Джон. — Де ми сьогодні питимемо чай: усередині чи надворі?

— Надворі. Надто гарний день, щоб сидіти в чотирьох стінах.

— Що ж, ходімо. Ви вже досить попрацювали в саду сьогодні. «Достоїн бо робітник своєї нагороди»¹, самі знаєте. Ходіть, відпочиньте.

— Гарзд, — сказала міс Говард, знімаючи садові рукавиці, — мушу погодитися з тобою.

Вона провела нас за будинок до місця, де під тінню величезного платана був накритий стіл для чаювання.

З одного з плетених крісел піднялася постать і зробила кілька кроків нам назустріч.

— Моя дружина, Гастінґсе, — сказав Джон.

¹ Луки 10:7 (пер. І. Хоменка). (Тут і далі прим. перекл.)

Я ніколи не забуду, як уперше побачив Мері Кавендіш. Її високу струнку фігуру на тлі пломенистого світла; яскраве відчуття жаристого вогню, який, здавалося, відбивався в її прекрасних золотисто-карих очах, неймовірних очах, що відрізнялися від очей усіх інших жінок, яких я знав; того надзвичайного спокою, який, попри все, складав враження дикого неприборканого духу в прекрасному та благородному тілі — усе це залишило в моїй пам'яті неймовірне враження. Я ніколи цього не забуду.

Мері Кавендіш привітала мене, сказавши кілька приємних слів чистим низьким голосом, і я занурився в плетене крісло, відчуваючи надзвичайну радість, що прийняв Джонове запрошення. Місіс Кавендіш подала мені чай, а кілька тихих зауваг, які вона зробила, лише посилили моє перше враження про неї як надзвичайно чарівну жінку. Уважний слухач завжди стимулює розповідати, і я розказав кілька кумедних випадків, що стались у санаторії, і полестив собі, що розважив господиню. Джон, звісно, хороший хлопець, та блискучим співрозмовником його не назвеш.

У ту мить із відчинених скляних дверей долинув добре відомий мені голос:

— Альфреде, напишеш княгині потім, після чаю, добре? А я запрошу леді Тедмінстер на другий день. Чи почекаємо на відповідь княгині? Якщо вона відмовиться, леді Тедмінстер могла б прийти на відкриття

в перший день, а місіс Кросбі — на другий. А ще ж герцогиня, щодо шкільного свята.

Чоловік щось пробурмотів, а потім місіс Інглторп відповіла:

— Так, Альфреде, звичайно. Краще після чаю обміркуємо. Ти такий розсудливий, Альфреде.

Скляні двері відчинилися трохи більше, й на траву ступила красива срібноволося стара леді з дещо владними рисами обличчя. За нею прямував чоловік, манери якого вирізнялися шанобливістю.

Місіс Інглторп палко привітала мене:

— Містере Гастінгс, як чудово побачити вас після стількох років. Альфреде, милий, містер Гастінгс. Гастінгсе, Альфред — мій чоловік.

Я зацікавлено глянув на «милого Альфреда». Без сумніву, тут він був чужинцем. Я вже не дивувався Джоновій відразу до його бороди. Мені здалося, довшої та чорнішої бороди ще не бачив. Він носив пенсне із золотою оправою й мав на диво невиразні риси. Мені спало на думку, що, ймовірно, він мав би природніший вигляд на сцені, тому що в реальному житті був неначе не на своєму місці. Він в'яло потис мені руку і сказав досить низьким і улесливим голосом:

— Дуже приємно, містере Гастінгс. — Потім звернувся до своєї дружини: — Емілі, любонько, ця подушка, схоже, трохи вогка.

Вона аж світилася ніжністю, коли він замінив подушечку, демонструючи найчуйнішу турботу. Дивно, що таку розсудливу жінку так засліпило!

За присутності містера Інглторпа компанія поводилася стримано, у повітрі відчувалася прихована ворожість. Зокрема, міс Говард навіть не намагалася приховати свої почуття. Проте місіс Інглторп, здавалося, не помічала нічого незвичайного. Її балакучість, яку я пам'ятав ще з давніх часів, за всі ці роки не змінилася, і з жінчиного рота лився безперервний потік слів, здебільшого про майбутній благодійний ярмарок, який вона організовувала і який мав відбутися найближчим часом. Час від часу вона зверталася до чоловіка, уточнюючи дні та дати. Його турботливі й уважні манери не змінювалися. Із самого початку в мене виникла до нього сильна відраза, і я лестив собі, що моє перше враження цілком очевидне.

Місіс Інглторп повернулася до Івлін Говард дати інструкції щодо листів, а її чоловік звернувся до мене заповідливим голосом:

— У вас військова спеціальність, містере Гастінгс?

— Ні, до війни я працював у «Ллойдс»¹.

— Повернетесь туди, коли все закінчиться?

¹ Страхова компанія.